

Issız Adada Yaşamayı O Seçmemiştii

– safdeha · 01 Mayıs 2021

Issız bir adada, anne ve babası o iki yaşındayken ölmüş, yalnız yaşayan birisiydi. Orta yaşı çoktan geçmiş, saçı başı dağınık ve hayvandan farksızdı yaşantısı. Ada da yaşayan çok fazla canlı türleri de yoktu. Yemyeşil orman ve alabildiğince cennetti görüntü. Hangi ırkın devamı, hangi dinin savunucusu, hangi hırsların yahut kinin eseriymi bilmiyordu. Yeri gelir fırtınalardan bir mağaraya sığınır, yeri gelir denizden balık avlar onunla beslenirdi. Yanan ateşi bile, içinin kavrulduğu gibi dışındaki yangınları bilmiyordu.

Bir gün kumsalda ona benzeyen bir kadın gördü. Şaşkındı. Onu sığındığı mağarasına götürdü. Mağarada ışık yok ve karanlıktı. O karanlığı delen aydınlık gözleri her şeyi seçebiliyor ve aydınlığa ihtiyaç duymuyordu. Kısa bir süre sonra o esrarengiz kadın uyandı. Baktı sağına soluna hiç bir şeyi seçemiyordu. Bir lamba aradı, zamanı merak etti, su aradı yoktu. Alıştığı teknoloji, müzik, telefon, televizyon... Hiç bir şey yoktu. Ayağa zar zorda olsa kalktı. İmdat diyecek oldu. Saçlarını okşayan biri vardı sanki... Göremiyordu. Korkmuştu ve bayıldı...

Gözlerini açtığıında bir şelalenin yanındaydı. Küçük gölde birisi yüzüyordu. Gördüğü görüntüden korktu. Kaçmak istedi... Koştı. Nasıl olmuştu anlayamadı. O adam onu yakalamış ve yavaşça yere bırakmıştı. Düşman gibi değildi bakışları. Anlayamadığı bir şefkat vardı yüzünde. Sonuçta insandı. Konuşmak istedi ama anlamıyordu. Eliyle işaret etti suyun olduğu yeri, bir şeyler içiyormuş gibi yaptı. sanki sudan içmesini istiyordu. Kalktı ve sudan gidip içti. Balık koymuştu önüne, yemek yer gibi yaptı ve yemeye başladı. Acıkmıştı. Çiğ balık yemek, hele ki eliyle bunu yapmak asla istemediği bir durumdu. O balığı yedi ve gülümsedi. Adam o kadar mutlu olmuştu ki...

İlk korktuğu ve çekindiği yabancılığı atlattıktan sonra, ona kendi dilini öğretmeye karar verdi. Aradan kısa bir zaman dilimi geçmesine rağmen her öğrettiğini kolayca öğrenmişti bile. Hatta konuşuyorlar ve tartışıyorlardı. Sanki o azgın dalgalara yenik gemiden sadece kadın kurtulmuştu. Sahile vuran eşyalar, kullanılabilecek her aleti özenle bir yere koyuyor ve onlarla ne yapabileceğini düşünüyordu. Elbette alıştığı ve tanıdık gelen dünyasına dönmeyi arzuluyordu da. Fakat bunu nasıl yapabiliirdi ki? En azından adamdan yardım alabilirdi.

Adam konuşuyordu, " Zaman nedir ki? Karanlık ya da aydınlık? İşte ben yaşıyorum. Halimden de çok şikayetçi değilim. Bu benim dünyam. Bundan başka bir mutluluk görmedim. Yemek dersen o kadar çok ki... Su her yerden akıyor. Otlar da beni besliyor. Senin dünyanda bundan fazlası mı var? Ben kimseyle savaşıyorum. Kimseye kin duymuyorum. Kimseyi incitmiyorum. Öylesi özgürüm ki... Benim bulamadığım varlığımın nedeni... Ben neden yaşıyorum, neden yaşlanıyorum yahut anne ve babam gibi ölürsem ne olacağım...Bu var olan durum, belkide senin yaşadığın yerlerde öldükten sonra gözümü

açmak gibi mi olacak bu acaba?”

Kadın, “Bu merak ettiğin soruların cevabını din veriyor. Doğmak ve dünyada yaşamak sonunda ise ölmek... Hiç bir insan nedensiz dünyaya gelmez. Tek nedeni vardır, Onu ve gördüğün her şeyi yaratana kul olmak, yani özgürlüğünü onun yolunda aramak ve bulmak... Sana yaşama heyecanı veren, öğrenmeye nimetle eren, her nimeti önüne bedava seren bir yaratıcı var. Yaralandığında, hasta olduğunda, çaresiz kaldığında vardığın Onun makamıdır. Hiç yaşarken böyle şeyler oldu mu ne yaptın ki...”

Adam, “ Her dokunduğum varlık ölüyordu yahut şekil değiştiriyordu. Hastalandığımda yahut çaresiz kaldığımda inliyordum. Çare arıyordum da. Bu çare ilham yoluyla bana ulaşıyordu. Her düşündüğümde, bu gelişmelere şaşıyordum. Sanki varlığımı hatırlatan ve belki de yaratıcı dediğine yaklaştıran bir çok sebep zinciri beni sarıyordu. Bazen rüya görüyordum. Ölen ebeveynlerimi görüyordum. Konuşuyorlardı ama anlamıyordum. Onları gerçekten özlüyordum... Belki de seni getiren ve beni kurtaracak olana teslim olmama bir vesilesidir. Ben vücudumu tanıyorum ama ruhumu asla anlamadım. Ruhun istekleri ve beni saran sıkıntıları sen geldikten sonra hafifledi. Mesela sevmek nedir yahut aşk nedir bilmiyordum. Bunu sen öğrettin bana. Öyle güzelmiş ki bu, bu yaşıma kadar ona yabancı yaşamışım. Hani ben sana aşık olsam da, burada yaşa desem de, sen yine alışkanlıklarına dönmek, hayalinde ki dünyaya koşmak isteyeceksin. Hani bana gel benimle desen, gelemem de. Bu kadar şeyi paylaştıktan sonra ve tattırdıktan sonra burada nasıl yaşarım onuda bilmiyorum. Her yerde seni arayacağım belki de...Tanımadığım ruhum bu sefer, bedene zarar verecek. Kim bilir, Havva'nın isteğine ve yaşağına uyan Adem gibi bu cenneti bırakıp gitmek daha mı iyi olacak bilmiyorum. O zaman bu cenneti unutabilir miyim onu da bilmiyorum.”

Kadın,” Ben sana bunu yolunu öğretebilirim. Sen de bizim gibi dünyamızda yaşarsın işte...”

Adam, “ Bu yaşama fikri, senin yolun olacak... Boynuna ip bağlanmış biri gibi seninle kalan ömrümü geçireceğim. Asla, senin gibi olamayacağım. Sen hep bana bağlı kalacaksın. Bu seni mutlu edecek mi? Ben hangi işte çalışır, hangi plan ve projeyi kurabilir, ne ile eve katkıda bulunabilirim ki? Belki de bir süre sonra benden bıkar, başkasını ararsın... İhanet mi olur bu bilemiyorum. Ben asla, yaşadığım hayatta fazlasını istemedim. Asla mal biriktirmedim, asla israf etmedim. Asla fazlasını istemedim. Hani aşk olsa da, bir cennet Ademi olarak, senin dünyana yakışmıyorum. Ayak uyduramam. Sen o dünyayı unutup, benimle bu cennette yaşamalısın...”

Kadın cenneti istemedi. Yaptıkları bir kayığa bindi ve gitti... Cennet yerinde duruyordu. Ama asla eskisi gibi olmadı adama...Kim bilir ölünce gerçek cennete ve aşka kavuşmuştur. Yaratıcıya inanan kimsenin, ona şirk koşmayan kimsenin akıbeti gibi...

Saffet Kuramaz